

Donderdag
19 november 2015

Als vergaderingen doorgaans saai en overbodig zijn, dan is een congres daarvan de vergrotende of zelfs de overtreffende trap. Tenminste, dat vond Thomas Berg, die in al de tijd dat hij hoofdinspecteur bij de Federale Politie was, er een erezaak van had gemaakt om nationale en internationale bijeenkomsten van collega's zoveel mogelijk te vermijden. Maar soms, om de drie à vier jaar, gebeurde het dat er geen ontsnappen aan was, zeker niet wanneer een oekaze van hogehand hem geen keus liet.

Het voordeel was dat het congres dit keer plaatsvond in Italië, meer bepaald in Bologna, een stad die Berg nooit eerder had bezocht en die haar culinaire bijnaam van *La grossa* – de vette – alle eer aandeed zoals hij tijdens de drie dagen van zijn verblijf had kunnen vaststellen in enkele van de talloze restaurants die de stad rijk was. Bovendien herbergde Bologna de oudste universiteit ter wereld en waren er zoveel interessante bezienswaardigheden dat hij geregeld had gespijbeld en urenlange wandelingen had gemaakt onder de beroemde arcaden die de stad haar unieke uitzicht gaven.

Vandaar dat hij – voor het eerst in zijn carrière – met een voldaan gevoel op het congres terugkeek toen hij aan boord ging van de Airbus A319 van Brussels Airlines. De vlucht zou niet langer dan een uur en drie kwartier duren, wat inhield dat

hij om halfzes in Zaventem zou landen en de trein van kwart over zes naar Leuven kon nemen.

Hij zat nog maar net op zijn plaats bij het raampje toen een donkerharige vrouw van midden dertig zich naast hem installeerde. Berg, die meestal een stekende hoofdpijn overhield aan lezen op grote hoogte, had er een gewoonte van gemaakt om tijdens de vlucht een praatje te maken met de passagier naast hem. Afhankelijk van wie het lot hem als buur had toebedeeld, kon dat een boeiend gesprek opleveren of zo tegenvallen dat hij het zich al na enkele minuten beklaagde dat hij de euvelmoed had gehad om een onbekende aan te spreken zonder de mogelijkheid ervandoor te kunnen gaan.

Zodra het vliegtuig was opgestegen, haalde de vrouw naast hem een tablet uit haar handtas en begon een reeks foto's te bekijken: allemaal historische gebouwen in Bologna, zoals Berg vanuit zijn ooghoek kon vaststellen. Sommige ervan had hij de afgelopen dagen zelf bezocht; in de buurt van andere had hij 's avonds iets gedronken, vaak in het gezelschap van enkele jonge mensen die hij ter plekke had leren kennen. De meeste van hen waren studenten en misschien was dat wel de reden waarom hij zich onmiddellijk thuis had gevoeld in *La dotta* – de wijze – zoals de stad ook werd genoemd. Bologna was op de eerste plaats een universiteitsstad en de sfeer die er hing, was dezelfde als in Leuven, maar dan met een typisch Italiaanse inslag. Ja, hij was enthousiast over Bologna. In die mate zelfs dat hij van plan was om zich als vrijwilliger op te geven wanneer er ooit in deze stad nog een congres werd georganiseerd.

'*Le due torri*,' zei hij toen hij op het scherm de twee middeleeuwse woontorens zag verschijnen die Bologna's skyline typeerden.

De vrouw draaide haar hoofd naar hem toe. Ze had een op-

vallend mooi gezicht met mediterrane trekken, zodat hij even dacht dat ze Italiaanse was, maar dat bleek niet het geval te zijn. Ze wees op het display de Asinelli-toren aan die met zijn zevenennegentig meter de hoogste was van de stad.

‘Bent u naar boven geweest?’

‘Nee,’ antwoordde Berg. ‘Ik heb een ronduit belachelijke vorm van hoogtevrees.’

‘Jammer. Het uitzicht was fantastisch. Wacht, ik laat zien wat u hebt gemist.’

De vrouw wreef met haar wijsvinger over het scherm tot ze gevonden had wat ze zocht: een adembenemend panorama van robuuste woontorens, kerken met koepels en een zee van rode pannendaken waaraan de stad haar derde bijnaam dankte: *La rossa*.

Het viel Berg op dat de foto van uitzonderlijke kwaliteit was. Hij vroeg:

‘Bent u fotografe van beroep?’

De vrouw knikte.

‘Ik heb net een opdracht achter de rug voor een touroperator in Gent die een culturele rondreis organiseert langs enkele Noord-Italiaanse steden: Venetië, Padua, Verona, Vicenza. Bologna was de laatste halte van mijn trip.’

‘Bent u van Gent?’

‘Geboren en getogen,’ antwoordde ze.

‘Ook een prachtige stad,’ zei Berg. ‘Al is het een eeuwigheid geleden dat ik er nog geweest ben.’

‘Waar woont u?’

‘In Leuven.’

‘Nee toch!’ reageerde ze verrast. ‘Dan moet ik binnenkort uw richting uit voor een andere opdracht: een reeks kleinere Vlaamse kunststeden: Mechelen, Leuven, Diest ...’

Berg overwoog of hij zou aanbieden om haar in Leuven rond

te leiden, maar dat was misschien wat opdringerig. Hij stak zijn hand uit en stelde zich voor.

‘Thomas Berg.’

‘Britt Wellens.’

Ze schudde zijn hand en schakelde meteen over op zijn voornaam.

‘Wat ben jij van beroep, Thomas?’

Het was Berg al eerder opgevallen dat mensen tegenwoordig snel voornamen gebruikten. Soms kreeg hij zelfs reclamemails of-telefoontjes van compleet onbekenden die hem met Thomas aanspraken. Hij had een hekel aan die pseudopersoonlijke aanpak die een gevoel van vertrouwelikheden moest opwekken, maar die in zijn ogen neerkwam op een gebrek aan beleefdheid. Ofwel, dat kon ook, was hij gewoon ouderwets.

‘Ik ben hoofdinspecteur bij de Federale Politie.’

‘Een politieman? Welke dienst?’

‘Geweld.’

‘Dus moord en doodslag?’

‘Onder meer.’

‘Is dat niet vaak... gruwelijk?’

Hij wees naar de tablet.

‘Tja, met de mooie dingen des levens heeft het zelden of nooit iets te maken.’

‘Waarom dan voor zo’n beroep kiezen?’

Berg dacht na. Die vraag werd hem wel vaker gesteld.

‘In hoeverre kies je een beroep? Soms heb ik de indruk dat eerder het omgekeerde gebeurt en een beroep jou kiest.’

Britts hoofd kantelde een beetje naar rechts alsof het mee bewoog op de weegschaal waarop ze zijn bewering afwoog.

‘In mijn geval klopt dat gedeeltelijk,’ zei ze. ‘Ik heb kunstgeschiedenis gestudeerd. Fotografie was van jongs af aan een hobby, maar het is zo uitgedraaid dat het mijn beroep is geworden.’

‘Zo zie je maar.’

‘En wat bracht jou naar Bologna? Business of pleasure?’

‘Een congres. Maar ik heb van de gelegenheid gebruik gemaakt om er een toeristische uitstap van te maken.’

‘Veel bezocht?’

‘Zoveel als maar kon.’

‘Gelijk heb je: zo midden in de reistocht van je leven.’

Britts woorden brachten hem een ogenblik van zijn *à propos*, niet zozeer omdat ze totaal onverwachts op zijn leeftijd zinspeelde, maar omdat de opmerking een allusie was op de beroemde beginregel van de *Divina Commedia* van Dante: *Midden in de reistocht van ons leven zag ik mij in een donker woud verloren*. Op de muur van de Asinelli-toren stond een ander citaat van de wereldvermaarde schrijver omdat hij in zijn werk naar het bouwwerk had verwezen. Berg had er met opzet naar gezocht, maar hij begreep de bedoeling van Britts allusie niet, tot het tot hem doordrong dat hij werd getest.

‘Toen Dante dat schreef,’ zei hij zo terloops mogelijk, ‘was hij vijfendertig. Die kaap ben ik al een tijdje geleden gepasseerd.’

Britt negeerde de opmerking over zijn leeftijd. In plaats daarvan zei ze:

‘Een politieman die Dante kent. Ik ben onder de indruk.’

‘O... de *Divina Commedia* is verplichte lectuur in elke politietieschool.’

‘Meen je dat? Waarom?’

‘Vanwege de vele misdadigers die Dante in de hel tegenkomt. Daar kan je als beginnende politieman een en ander van opsteken.’

‘Vreemd, dat had ik nooit...’

Op dat ogenblik beseft ze dat hij haar voor de gek hield.

‘Shit!’ lachte ze. ‘Ik was ermee weg.’

Berg grijnsde.

‘Nou ja, dat had ik verdiend. Sorry, ik wilde niet...’

Ze werd onderbroken door de man die links van haar zat.

‘Excuseer, mevrouw,’ hoorde Berg hem zeggen. ‘Mag ik u iets vragen? Zou u het erg vinden om met mijn vrouw van plaats te ruilen? We hebben tamelijk laat geboekt, vandaar dat we niet naast elkaar zitten. Mijn vrouw voelt zich niet lekker. Ze zou graag...’ Zijn blik verschoof naar Berg. ‘Tenzij u en meneer samen reizen, maar ik meen begrepen te hebben dat dat niet zo is.’

Britt aarzelde een ogenblik.

‘Waar zit uw vrouw?’

‘Achteraan. Op de voorlaatste rij.’

Het gezicht van de man stond zo zorgelijk dat er beleefdheidshalve niets anders overbleef dan op zijn verzoek in te gaan.

Britt stopte haar tablet in haar handtas. Ze wierp Berg een spijtige blik toe.

‘Het was fijn je te leren kennen, Thomas.’

‘Insgelijks.’

‘Ik...’

Ze stopte en maakte een beweging met haar hand die zoveel wilde zeggen als: jammer, maar niets aan te doen.

Berg keek haar na terwijl ze opstond en met de man meeging. Er ontsnapte hem een zucht. Het toeval was een gemene schoff die genadeloos gaf en nam. Eerst kreeg hij een mooie, intrigerende vrouw als reisgezel toebedeeld, daarna werd ze hem met dezelfde onverschilligheid weer afgenomen. Maar misschien zag hij haar straks opnieuw wanneer ze bij de bagageband op hun koffers stonden te wachten. In dat geval kon hij haar vragen of ze zin had om eens af te spreken en elkaar beter te leren kennen. Gent was wel een eindje weg, maar vergeleken met Kampala lag het zo goed als naast de deur.

De gedachte aan de Ugandese hoofdstad riep opnieuw het beeld van Tatyana op in zijn geheugen. Het was bijna een jaar geleden dat ze elkaar hadden gezien en hoewel hij zich intussen bij de breuk had neergelegd, gebeurde het nog steeds dat de herinnering aan haar hem parten speelde.

Hij kruiste zijn armen voor zijn borst, leunde met zijn hoofd tegen de zijwand en sloot zijn ogen. Naast hem, voelde hij, ging iemand zitten, maar hij had geen zin meer om opnieuw een gesprek te beginnen.

De stem van de piloot in de intercom maakte hem wakker. Eerst in het Nederlands en vervolgens in het Frans en het Engels werd meegedeeld dat ze met een kwartier vertraging in Brussel zouden landen. Door de drukte op de luchthaven was er geen slurf beschikbaar en werden ze per bus van het vliegtuig naar de aankomstpier gebracht. Berg keek op zijn horloge. Hij zou zich moeten reppen om de trein van kwart over zes te halen.

Het was intussen volledig donker geworden en het miezerde een beetje toen hij over het natte asfalt naar de eerste van twee klaarstaande bussen liep. Britt was nergens te bespeuren. Ze zat helemaal achteraan in het vliegtuig en zou met de laatste passagiers uitstappen. Berg beseftte dat er geen tijd overbleef om op haar te wachten. Misschien maar goed ook. Ze had wel geen trouwring gedragen, maar het zou hem verbazen als een mooie, jonge vrouw als zij geen relatie had en bovendien was het niet eens zeker of ze wel interesse had om hem nog een keer te zien.

De bus bracht hen – om een reden die Berg niet begreep – helemaal naar het uiteinde van de pier, zodat het meer dan tien minuten duurde voor hij de ruimte met de bagagebanden bereikte. Het was intussen vijf voor zes. Zijn treinkaartje had hij al, maar dan nog zou het nipt worden om de aansluiting te halen.

Op het digitale scherm zocht hij waar hij moest zijn. Er stond al een groep medereizigers te wachten bij band 4. Berg trappelde van ongeduld. Een paar jaar geleden had hij met opzet een nieuwe koffer gekocht in de meest schreeuwerige kleur die hij kon vinden: een soort fluorescerend fuchsia. Afschuwelijk om zien, maar zo opvallend dat hij zijn bagage altijd met één oogopslag herkende.

Zodra zijn koffer in zijn blikveld verscheen, haastte hij zich ernaartoe, tilde hem van de band en baande zich tussen de opeengehoopte menigte een weg naar de liften. Het was twee over zes. Hij moest naar niveau -3. Terwijl de lift tergend langzaam naar beneden gleed, trok hij het bagagelabel van de koffer en gooide het op weg naar de perrons in een vuilnisbak.

De trein stond gelukkig nog te wachten. Berg dankte de goden, stapte in en zocht een vrije plaats. Hij zat nog maar net toen zijn oog op een kleine, gele sticker viel die schrill afstak tegen de fuchsia achtergrond. Eerst begreep hij het niet, toen realiseerde hij zich met een schok dat hij zich had vergist. Hij had de verkeerde koffer van de band genomen. Blijkbaar zat er op dezelfde vlucht nog iemand die met een soortgelijk onding op reis ging.

Hans Keuvelier, waarnemend burgemeester van Leuven, stond in de opnamestudio van de lokale tv-zender ROB te wachten tot hij een seintje kreeg dat het zijn beurt was. Het interview waar hij met tegenzin mee had ingestemd, zou om halfzeven live worden uitgezonden, iets waar hij een gloeiende hekel aan had omdat hij niet over dezelfde alertheid en ervaring beschikte als zijn vriend en partijgenoot die al twintig jaar het ambt van burgemeester uitoefende en momenteel van een bypass-

operatie herstelde. De revalidatie zou nog minstens een maand duren en gedurende al die tijd rustte de zware taak op hem om het schip van de stad drijvende houden, uitgerekend op een ogenblik dat het hevig stormde in Leuven vanwege de komst van een groep Syrische vluchtelingen die gisteren in het nieuwe opvangcentrum was gearriveerd.

Een maand geleden was het stadsbestuur ingegaan op de vraag van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om in Leuven tweehonderdvijftig asielzoekers op te vangen en sindsdien had die toezegging alleen maar voor heibel en onrust gezorgd, zeker toen men besliste om een deel van de vroegere spoorwegateliers aan de Diestsesteenweg als opvangcentrum in te richten. De site lag dicht bij het station en stond bekend als de Centrale Werkplaatsen, maar de loodsen hadden al sinds 1993 geen functie meer, zodat de stad ze had afgebroken en vervangen door een gloednieuw complex van huizen en flats.

Drie andere hallen, die beschermd waren als industrieel erfgoed, stonden nog overeind en zouden worden gerestaureerd tot een bibliotheek en een gemeenschapscentrum, maar voorlopig was er van die renovatie niets in huis gekomen, zodat ze omgebouwd konden worden tot opvangcentrum. Zowel de oppositie als een comité van buurtbewoners had zich met hand en tand tegen de beslissing verzet, hoewel de gebouwen voldoende ruimte boden en van de nodige infrastructuur konden worden voorzien in het korte tijdsbestek dat voorhanden was.

In een race tegen de klok had het stadsbestuur opdracht gegeven om de drie hallen op te kalefateren en in te richten als slaapgelegenheid, ontspanningsruimte en kantine, terwijl enkele speciaal daartoe uitgeruste containers gehuurd werden voor de nodige sanitaire voorzieningen. De aanpassingswerken hadden aardig wat geld gekost, maar alles was op tijd klaar geraakt voor de komst van de vluchtelingen.

Die waren gisteren gearriveerd en hoewel Keuvelier had gehoopt dat hij het dossier daarmee tot een goed einde had gebracht, bleek al snel dat hij zich had vergist. Toen de bussen met asielzoekers in een lange colonne het terrein wilden oprijden, werd de toegang versperd door een groep betogers die van geen wijken wilde weten, zodat de politie in allerijl tussenbeide was moeten komen. Daarop waren enkele heethoofden door het lint gegaan en hadden zowel de agenten als de bussen met projectielen bekogeld. De confrontatie was binnen de kortste tijd uitgegroeid tot een krachtmeting tussen de ordediensten en de betogers, wat natuurlijk de aandacht van de pers had getrokken, met als gevolg dat hij hier nu op zijn eerste tv-optreden stond te wachten en uit de grond van zijn hart wenste dat hij nooit was ingegaan op de vraag om waarnemend burgemeester te worden.

Op de monitor rechts van hem zag hij hoe de presentatrice van het programma commentaar gaf bij de beelden van de rellen. Het was er een tijdlang hevig aan toegegaan, maar intussen was de rust weergekeerd en hadden de vluchtelingen zich kunnen installeren in hun nieuwe onderkomen. De vraag was of het bij dat ene incident zou blijven, want op ditzelfde ogenblik had zich opnieuw een groep betogers bij de ingang van het opvangcentrum verzameld.

Keuvelier keek naar de livebeelden op de andere monitor. Hij zag mensen met spandoeken die leuzen scandeerden en eisten dat de vreemdelingen zouden oprassen. Verbouwereerd schudde hij zijn hoofd. Dat de buurtbewoners zich zorgen maakten over de plotse toevloed van zoveel asielzoekers in hun wijk was nog te begrijpen en dat de oppositie politieke munt uit de situatie probeerde te slaan, lag eveneens voor de hand, maar uit het grote aantal betogers bleek duidelijk dat het protest door een brede laag van de bevolking werd gedragen en dat had hij niet verwacht van een stad als Leuven.

Hij werd in zijn overpeinzingen gestoord toen hij zijn naam hoorde noemen. Een piepjonge assistente met een headset op gaf met een knikje te kennen dat hij aan de beurt was. Hij zoog zijn longen vol lucht en probeerde zijn zenuwen in bedwang te houden terwijl hij de paar meters naar de zithoek in de spotlights overbrugde.

De presentatrice stond op, schudde hem de hand en nodigde hem uit te gaan zitten. Hij voelde hoe het zweet in zijn oksels stond.

‘Meneer Keuvelier, laten we maar meteen met de deur in huis vallen. Had u, als waarnemend burgemeester, dit soort rellen verwacht?’

‘Nee, mevrouw, om eerlijk te...’

‘U wist toch dat de beslissing van het stadsbestuur om een paar honderd vluchtelingen op te vangen op weinig bijval kon rekenen?’

‘Dat is zo, maar...’

‘En ook de keuze van de locatie heeft van meet af aan veel weerstand opgeroepen.’

‘Dat klopt. Al wil ik er toch op wijzen dat...’

De vrouw gaf hem opnieuw geen kans om zijn zin af te maken.

‘Waren deze problemen dan niet te voorzien? Ik stel me even in de plaats van de mensen die nog maar pas in de buurt een huis of flat hebben gekocht. Er was hun beloofd dat de hele site gerenoveerd zou worden. In plaats daarvan komt de stad op haar belofte terug en krijgen ze ongevraagd tweehonderdvijftig vluchtelingen als naaste burenen.’

‘Dat is niet juist. De stad...’

‘Toch wel, meneer Keuvelier, u...’

Hij had er plots genoeg van.

‘Als u mij eindelijk eens laat uitspreken, mevrouw, dan kan

ik u verzekeren dat de stad haar belofte zal houden. Die tweede bouwfase komt er.'

'Alleen veel later dan gepland.'

Daar kon hij natuurlijk niets tegenin brengen.

'Bovendien gaat het protest niet enkel uit van buurtbewoners. Onze reporter ter plaatse heeft kunnen vaststellen dat er zich onder de betogers Leuvenaars bevinden uit alle delen van de stad en dat...'

Dit keer viel hij haar in de rede. Als zij hem voortdurend onderbrak, mocht hij dat ook.

'Dat vind ik zeer betreurenswaardig, maar het bewijst nog maar eens hoe kort het geheugen van de mensen is.'

Hij had erop gerekend dat de presentatrice op die bemerking zou ingaan en dat gebeurde ook.

'Wat bedoelt u?'

Hij ging verzitten en vermeed in de camera te kijken.

'Vrijwel overal waar momenteel vluchtelingen worden opgevangen, lokt dat protesten uit. Dat is bijzonder jammer, vooral omdat deze mensen door de oorlog geen andere optie hadden dan hun land te ontvluchten. Maar voor een stad als Leuven is het dubbel zo triest dat men zo afwijzend op de situatie reageert.'

'Waarom zou dat...'

Hij stak gebiedend zijn hand op. De presentatrice klapte haar mond dicht. Prima, hij kreeg stilaan door hoe dit in zijn werk ging.

'Mag ik er even aan herinneren,' vervolgde hij, 'wat hier een eeuw geleden is gebeurd? In augustus 1914 hebben de Duitsers onze stad in brand gestoken en een groot aantal burgers geëxecuteerd. Duizenden Leuvenaars hebben toen have en goed verloren en zijn halsoverkop op de vlucht geslagen. De meeste van hen zijn opgevangen door mensen in de wijde omgeving,

vaak compleet onbekenden die hen uit medelijden hebben geholpen. Nu is de situatie omgekeerd. En wat doen de nakomelingen van deze mensen die eens zelf vluchteling waren?’

Hij liet met opzet de vraag onbeantwoord. De vrouw tegenover hem, zag hij, was een ogenblik de kluts kwijt, maar ze had voldoende ervaring om zich snel te herpakken. Met een geroutineerd gebaar wendde ze zich tot de camera en kondigde een tweede gast aan: Dieter Demunt, partijvoorzitter van Leuven Eerst.

Nu was het Keuveliers beurt om van slag te zijn. Er was hem op voorhand niet gezegd dat Demunt bij het gesprek aanwezig zou zijn. Had hij dat geweten, dan had hij niet in het interview toegestemd. Hij mocht de man niet en dat was nog zwak uitgedrukt. Demunt was farmacoloog van opleiding en werkte in het universitaire ziekenhuis Gasthuisberg. Bij de vorige gemeenteraadsverkiezing had zijn nieuw opgerichte partij in één klap zeven zetels behaald en sindsdien voerde hij een messcherpe oppositie die maar één doel had: bij de volgende verkiezing nog meer proteststemmen binnenhalen. Bovendien had Demunt zijn uiterlijk mee: hij was midden veertig, vrijgezel en had iets weg van de Amerikaanse acteur Robert Redford, wat hem ongetwijfeld heel wat stemmen van vrouwelijke kiezers had opgeleverd.

In Keuveliers ogen was de man een demagoog, een nauwelijks verholen xenofob die het publiek voorspiegelde dat alles wat er in Leuven fout liep te wijten was aan het veel te hoge aantal allochtonen in de stad. De beslissing van het stadsbestuur om tweehonderdvijftig Syrische vluchtelingen op te vangen was dan ook koren op zijn molen en de afgelopen weken had hij geen gelegenheid onbenut gelaten om de gemoederen nog meer op te hitsen.

De presentatrice verwelkomde haar tweede gast en vroeg om een reactie op wat de burgemeester had gezegd.

Demunt ging er op zijn gemak bijzitten. Hij leek geen greintje nerveus. Met zijn zoetgevooisde stem begon hij:

‘Meneer Keuveliers vergelijking met de Eerste Wereldoorlog is...’

‘En met de Tweede,’ viel Keuvelier hem in de rede. ‘Toen was de situatie bijna even dramatisch als in 1914.’

‘Wilt u meneer Demunt laten uitspreken,’ wees de presentatrice hem terecht. ‘Achteraf krijgt u gelegenheid om te reageren.’

Keuvelier wilde zeggen dat zij hem ook constant had onderbroken, maar hij slikte de opmerking in.

‘De situatie in 1914...’ Demunt boog toegeeflijk in zijn richting ‘... en die in 1940... kan bezwaarlijk vergeleken worden met wat er momenteel aan de hand is. Om te beginnen ging het in beide gevallen om een wereldoorlog, terwijl wat nu in Syrië gebeurt een regionaal conflict is.’

‘Dat maakt geen enkel verschil voor de mensen die midden in een oorlogszone zitten.’

De presentatrice wendde zich met een frons naar hem.

‘Meneer Keuvelier, wilt u meneer Demunt niet meer in de rede vallen, alstublieft?’

‘Maar goed,’ hervatte Demunt. ‘Laten we de vergelijking toch maken. Zoals de burgemeester terecht heeft opgemerkt, werden in 1914 duizenden Leuvense vluchtelingen opgevangen door landgenoten. Waarom gebeurt dat nu niet in Syrië? Waarom moeten wij opdraaien voor de gevolgen van een conflict waar we niets mee te maken hebben?’

‘Omdat Syrië in een staat van burgeroorlog verkeert,’ antwoordde Keuvelier. ‘In die omstandigheden...’

‘Niet heel Syrië, alleen delen ervan. Maar ons hele land was in 1914 door de Duitsers bezet en toch hebben onze landgenoten het probleem intern opgelost.’

‘U kunt die situatie niet vergelijken met...’

‘Ik ben niet over de Eerste Wereldoorlog begonnen,’ brak Demunt hem af. ‘Dat hebt u gedaan.’

Het koude zweet brak Keuvelier uit. Hij had zichzelf vastgepraat. Dit soort verbale confrontaties was niets voor hem, dat had hij op voorhand geweten.

‘Bovendien,’ ging Demunt voort, ‘is Syrië omringd door moslimlanden. Waarom vangen zij hun geloofsgenoten niet op?’

‘Dat gebeurt. Maar in Irak is de situatie al niet veel beter en in...’

‘Nu gaat u toch niet over Turkije beginnen, hoop ik!’ schoot Demunt uit. ‘De Turken ondernemen niets tegen de vluchtelingenstroom. Integendeel, ze gebruiken het probleem om Europa politiek onder druk te zetten.’

Op dat ogenblik kwam de presentatrice tussenbeide.

‘Heren, kunnen we ons op Leuven concentreren? Wat vindt u, meneer Demunt, dat er moet gebeuren?’

‘Mijn partij is van mening dat het stadsbestuur op haar beslissing moet terugkomen. Dat opvangcentrum moet weg. Liever vandaag nog dan morgen.’

‘Dat is een duidelijk standpunt. Meneer Keuvelier?’

‘De situatie is allesbehalve ideaal, dat geef ik toe. Maar we kunnen nu eenmaal niet om het feit heen dat ons land met een enorme toevloed aan vluchtelingen te kampen heeft. De regering wil die mensen over het hele grondgebied verspreiden. Onze stad kan daar niet in achterblijven. Iedereen moet zijn steentje bijdragen.’

‘Niet akkoord!’ zei Demunt. ‘Leuven heeft ongeveer honderdduizend inwoners. Daarvan zijn er bijna vijftienduizend van allochtone afkomst. Ik denk dus dat we ons steentje meer dan genoeg bijdragen. En dan reken ik niet eens de tienduizend

buitenlandse studenten die aan onze universiteit studeren mee.'

Keuvelier maakte een minachtend gebaar.

'Wat hebben die studenten te maken met...'

'Ik heb er alle begrip voor,' ging Demunt verder, 'dat oorlogsslachtoffers geholpen moeten worden. Maar hoeveel van die mensen zijn louter economische vluchtelingen? Om nog maar te zwijgen over hen die met kwade bedoelingen naar hier komen. Ik moet u toch niet herinneren aan wat er afgelopen weekend in Parijs is gebeurd? Honderddertig doden en een veelvoud aan gewonden! Een ronduit barbaarse daad die de hele wereld heeft geschokt, terwijl het intussen bewezen is dat sommige van die terroristen hebben gebruikgemaakt van de vluchtelingenstroom om Europa binnen te komen.'

Demunt was almaar luider beginnen te praten en zijn stem kreeg een bijzonder dreigende ondertoon toen hij met trilende vinger naar de monitor wees en met opzet zo lang wachtte tot de camera op de beelden had ingezoomd.

'Hetgeen u nu bij het opvangcentrum ziet gebeuren, meneer Keuvelier, is nog maar een begin. Geloof me: de mensen hebben er genoeg van om zich in hun eigen land onveilig te voelen. Ze zijn bang. En weet u wat? Ze hebben overschot van gelijk!'

* * *

Hoewel het intussen tegen zeven uur liep, was de groep betogers het voorbije kwartier nog groter geworden, zodat de politie versterkingen had laten aanrukken die een barrière vormden tussen de oproerkraaiers aan de ene kant en de toegangspoort van het opvangcentrum aan de andere.

Leo Rademaekers, freelancecorrespondent van *Het Nieuwsblad*, sloeg vanaf veilige afstand het toneel gade. Gisteren, toen

de rellen waren uitgebroken, was hij totaal onverwachts in het kluwen duwende en trekkende betogers terechtgekomen, waardoor zijn fototoestel uit zijn handen was geglipt en hij zich vandaag moest behelpen met zijn smartphone.

Het gevolg daarvan liet zich raden: de hoofdredacteur zou ongetwijfeld moeilijk doen over de kwaliteit van de foto's. Om dat te voorkomen had hij vanochtend zijn vriendin Nele gevraagd om haar toestel te lenen, maar hij was op een njet gestuit, zogenaamd omdat ze zelf foto's moest maken voor haar werk. Dat laatste was ongetwijfeld een verzinsel, al had ze dat in alle toonaarden ontkend.

De afgelopen maanden was de verstandhouding tussen hen aanzienlijk verslechterd en dat was voor een groot deel zijn schuld. Hij was dikwijls kribbig en kortaangebonden omdat het professioneel almaar verder bergafwaarts ging. Door interne bezuinigingen en de concurrentie van de digitale media kreeg hij steeds minder opdrachten en de laatste tijd gebeurde het zelfs geregeld dat zijn bijdragen werden geweigerd. Dat gold niet alleen voor *Het Nieuwsblad*, ook *De Streekkrant* en de andere bladen waarvoor hij schreef, namen almaar vaker zijn ingeleverde stukken niet op of betaalden heel wat minder dan vroeger. Op dit ogenblik was het zelfs zo dat ze zonder Neles inkomen hun flat zouden moeten opzeggen en als ze ooit besloot om bij hem weg te gaan, dan wist hij wat hem te wachten stond: verhuizen naar een piepkleine studio omdat hij zich niets anders kon permitteren in een peperdure stad als Leuven.

In dat opzicht waren de rellen van gisteren een geschenk uit de hemel geweest. Hij woonde op slechts een steenworp afstand van het opvangcentrum, waardoor hij gisteravond als eerste ter plaatse was en zijn artikel voor een flinke som had kunnen verzilveren. Het was geen fraaie gedachte, maar hij hoopte dat de rellen nog een tijdlang zouden aanhouden, al